

Posudek oponenta bakalářské práce

Martina Dubcová :

Pohled dítěte z dětského domova na svůj životní příběh

Studentka si zvolila téma, které je jí blízké nejen profesionálně, ale i osobně. Toto téma je však aktuální i v širších souvislostech, kdy je diskuze o problematice dětských domovů často prezentována i širokou veřejností – často bez hlubších znalostí.

Jednotlivé kapitoly předkládané práce obsahují hlavní oblasti, které jsou relevantní tématu. Při práci s literaturou vychází studentka často z publikací, které jsou zajímavé z historického hlediska, v aktuální době jsou však skutečnosti často posunuté či zcela jiné. Autorka tyto posuny nijak nezaznamenává, nekomentuje. Uvádí, že již desátým rokem spolupracuje s dětským domovem, navíc je zde zaměstnána – v této práci však uvádí i zřetelné nepravdy a zkreslené údaje („tisíce dětí“ žijící mimo rodinu jsou oblíbeným populárním tvrzením – bez doprovodného upřesnění co všechno obsahují zařízení pro výkon ústavní a ochranné výchovy jsou však zavádějící , také podle zákona 109/2002 Sb. v současnosti nelze, aby děti byly umisťovány do zařízení bez soudního nařízení). Často uváděné zastaralé poznatky bez korekce současnosti mohou vést čtenáře k mylným náhledům na praxi práce v dětských zařízeních. Má studentka pocit, že se za poslední roky v DD nic oproti létům předchozím (odkazuje- i v diskuzi -na práce z let 1988, 1986 a hlavně 1972 (!)) nic zásadnějšího nezměnilo?

Praktická část obsahuje rozhovory s pěti respondenty – jaká je výpovědní hodnota takového vzorku? Autorka nazývá tuto práci výzkumem – domnívám se, že přiměřenější by bylo uvádět „sonda“ či např. pilotážní průzkum.

Studentka poněkud paradoxně i při tomto malém počtu užívá termíny „často se vyskytovalo, někteří rodiče, velmi často trestná činnost (str. 70).

V souhrnu směšuje a neodlišuje pohledy dětí a pohledy lidí pracujících v zařízení (co vše DD zajišťuje-str. 64..)

Opravdu se domnívá, že se „naučili spoléhat ve všech ohledech na sebe“? Jak tedy vysvětluje časté selhávání dětí z DD po ztrátě zajištění péče, na které spoléhají – tedy po opuštění DD ? Škoda, že v práci není vůbec zmínka o kresbách začarované rodiny, kterou zadávala až po rozhovoru – rozebírala tuto techniku s dětmi po nakreslení? Proč ji vůbec zadávala ?

Také chybí zmínka o možné limitaci výpovědí dětí – jak reflektuje rizika plynoucí z toho, že děti a jejich příběhy předem znala a že děti věděly, že je navíc dcera ředitelky DD ?

Po stránce jazykové úrovně se autorka, bohužel, nevyvarovala hrubých gramatických chyb. Chyba ve jméně autora, na kterého odkazuje, nesvědčí o pečlivosti, stejně jako překlepy (byt' úsměvné – např. skony místo sklony). Anglický překlad je stručný, ale s chybami, opakovaně u klíčového slova působí dojmem základní neznalosti.

Domnívám se, že autorka jen málo využila možnosti tématu.

Přes uváděné výhrady hodnotím předkládanou práci stupněm – dobře-